

kløfter, vi har ikke brug for at puste til ny angst. Det er meget, meget vigtigt, at integrationsarbejdet får den brede opbakning, som regeringen arbejder så intenst for.

Jeg lyttede til debatten før mellem erhvervsministeren og spørgerne. En overgang fik jeg nærmest det indtryk, at man var imod, at indvandrere fik arbejde i Danmark. Det går jeg ud fra ikke er tilfældet. For det gælder jo for indvandrere, som det gælder for alle andre i det danske samfund, at det at få arbejde er i Danmark noget af det allerallerbedste, der findes, for den enkelte og for samfundet.

Resultaterne kommer ikke fra den ene dag til den anden, men de kommer, og heldigvis har vi gode eksempler. Må jeg bare nævne to, men der er flere:

For få år siden var der en diskussion om volden i Avedøre Stationsby; den optog masser af forsider i aviserne og optog med rette også mange borgere. I dag har jeg set, at borgmesteren derude i området ofte henviser til Avedøre Stationsby, hvor vi har set grupperne gå sammen. Vi har set dygtige, engagerede socialarbejdere gå sammen med lokale beboerforeninger, og vi har set de unge knægte, unge drenge og unge kvinder komme ind i en god løbebane, komme ind i en god aktivitet. Vi har set ungdomsklubber vokse op, vi har set engagerede, idealistiske ungdomsledere og ungdomsmedarbejdere tage sig af de unge. Og vi har pludselig set, at det kan lade sig gøre, hvis vi står sammen, og hvis vi løser problemerne i et godt, engageret samarbejde.

Der er også nogle spændende erfaringer fra Varde, som jeg hørte socialministeren berette om i dag.

Og nøglen i det hele er hver gang at få de unge i arbejde, at få dem i uddannelse, at få tegnet en fremtid og et perspektiv. Vi ved godt fra os selv, at det er det, der skal til.

Lad mig derfor slutte for mit vedkommende her i denne runde med at sige, at for at få bygget de broer og den forståelse og gjort den indsats, som jeg tror er så vigtig, er det nødvendigt, at vi alle sammen medvirker: at kommunerne er med, at amterne er med, at arbejdsmarkedet er med, fagforeningerne, arbejdsgiverne, virksomhederne, at de frivillige organisationer er med, idrætsklubberne, foreningerne, at familierne er med, at den enkelte er med, at indvandrerorganisationerne også er med, og jeg ved, at de alle sammen er indstillede derpå.

Vi har brug for at løse de reelle problemer i fællesskab, og jeg er glad for at kunne sige, at de meldinger, regeringen har fået, og som justitsministeren også vil videreudbygge, er gode. Lad os bygge broer og ikke grave kløfterne dybere.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Som statsministeren var inde på, forsøges der fra nogles side at tegne et billede af, at vi lever i et land, der er præget af vold og kriminalitet. Det billede er ikke retvisende; det er et forvrænget og forkert billede, som kun er egnet til at fremkalde en ubegrundet angst og utryghed i befolkningen.

Når det er sagt, skal vi også fastslå, at vi naturligvis skal forholde os til den vold og kriminalitet, der er i samfundet. Vi skal ikke lukke øjnene for de problemer, der er, og vi skal ikke acceptere vold eller anden kriminalitet, hvad enten den begås af enkeltpersoner eller af bander. Det siger sig selv.

Derfor er vi i regeringen meget opmærksomme på, at der til stadighed sættes kraftigt og effektivt ind mod vold og anden kriminalitet. Der må sættes ind på flere fronter. Kriminalitetsproblemet og volden kan ikke, uanset hvor gerne vi ville det, løses efter én opskrift eller i ét snuptag. Indsatsen over for vold skal ligesom indsatsen over for al anden kriminalitet tilrettelægges i lyset af det kriminalitetsbillede, som rent faktisk tegner sig. Der skal gøres en målrettet indsats og ikke blot skydes tilfældigt med spredehagl.

Hvordan ser det reelle kriminalitetsbillede så ud i Danmark? Ja, situationen er den, at det samlede antal af anmeldelser for straffelovsovertrædelser er faldet i 1998 og i 1999. Kriminaliteten som sådan er således ikke steget i de senere år.

Helt den samme positive udvikling kan der desværre ikke siges at være, når det drejer sig om volden i vores samfund. Her har vi igennem 1990'erne frem til 1994 set først en stigende tendens og derefter et fald i den anmeldte vold. De seneste foreløbige tal for 1999 peger på, at vi vil se en mindre stigning, 6 pct. i forhold til 1998, i antallet af anmeldelser, men fortsat er tallet lavere, end det var i 1994, hvor statistikken toppede.

Langt hovedparten af volden i vores samfund, næsten 90 pct., er fortsat det, som normalt betegnes som simpel vold, typisk f.eks. skub, lussinger eller knytnæveslag uden alvorlige